

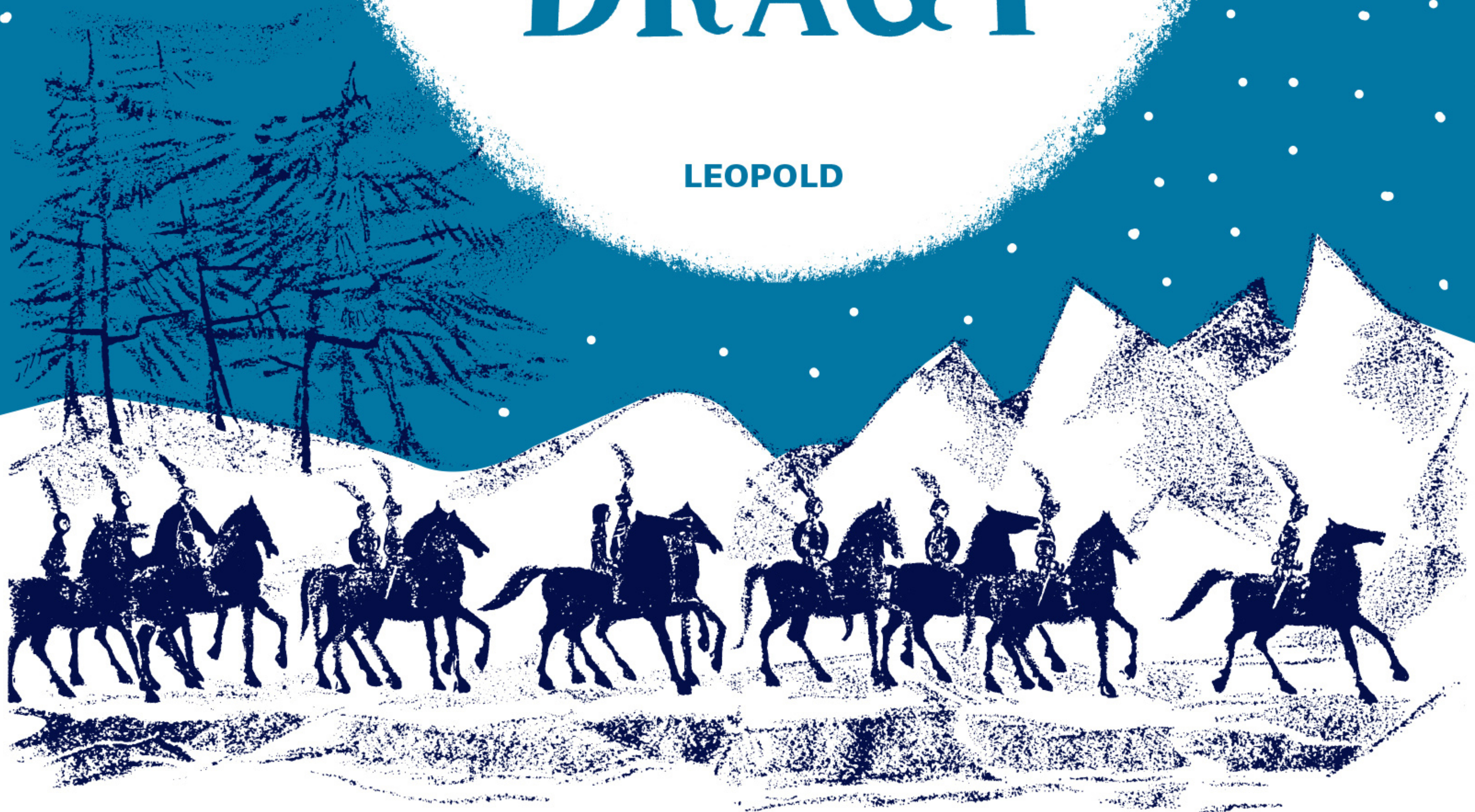
INTERNATIONALE BESTSELLER,
MEER DAN 3 MILJOEN EXEMPLAREN VERKOCHT.

‘Een echte pageturner’
Sunday Times

‘Briljant, buitengewoon’
The Times

DE BRIEF VOOR DE KONING TONKE DRAGT

LEOPOLD

‘Prachtig geconstrueerd, aangrijpend, betoverend en levensecht’ – *The Guardian*

het Rijk van Unaiwen ten westen van het Grote Gebergte

de zee waar de
zon ondergaat

het Rijk van Dagonaut ten oosten van het Grote Gebergte

Opgedragen aan de drie sterren in het westen

Bekroond met de Griffel der Griffels 1955-2004

Zestigste druk 2020

Copyright © Tonke Dragt 1962

Illustraties Tonke Dragt

Omslagontwerp nathanburtondesign.com

Omslagbelettering Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

NUR 283 / ISBN 978 90 258 7353 0

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

www.tonkedragt.nl

4 *De rovers*

Even voor zonsondergang hervatte Tiuri zijn tocht. Hij had een tak van een boom gebroken en hield die in zijn hand als zijn enige wapen. Hij reed door een bos dat in vlammen scheen te staan door het licht van de dalende zon.

‘De zon achterna...’ had de Dwaas van de Boshut gezegd.

Het werd langzaam donker. De ring aan zijn vinger begon weer licht te geven. Niet zoveel om hem bij te lichten, maar genoeg om hem te bemoedigen. Hij hoorde niets dan de gewone nachtgeluiden in een bos, waar hij nu al aan gewend was. Het paard stapte vlug en zeker voort. Na een tijd bemerkte Tiuri dat hij op een pad was gekomen; het kronkelde nogal, maar scheen toch naar het westen te voeren.

Toen gebeurde het.

Gefluister, dat niet van wind door de bomen was... gekraak van takken, niet door dierenpoten... Plotseling sprongen ze tevoorschijn, aan beide kanten van de weg... één zelfs uit een boom! Vele mannen, wel een stuk of tien, omringden Tiuri's paard en bevalen hem stil te houden. Een van hen hield een lantaarn omhoog en bij het licht daarvan kon Tiuri hen zien: ruwe, baardige kerels, gewapend met stokken, zwaarden en dolken.

‘Halt!’ riepen ze. ‘Je geld of je leven!’

Rovers!

Tiuri was erg geschrokken en hij beefde over al zijn leden. Maar hij was moedig genoeg om zijn angst niet te laten blijken. Hij keek naar de dreigende gezichten en zei: 'Ik heb geen geld – niets!'

'Oho!' riep de rover met de lantaarn, terwijl hij het schijnsel op Tiuri's gezicht liet vallen. 'Je ziet er niet rijk uit, maar je paard is goed!'

'En hij draagt een mooie ring aan zijn vinger,' zei een ander, terwijl hij Tiuri's hand beetpakte.

Tiuri trok zijn hand weg en hief met de andere hand de stok omhoog.

'Die ring zag ik al van ver,' zei een derde rover. 'Hij geeft licht.'

'Laat me door,' zei Tiuri. Zijn stem klonk vast, maar zijn hart klopte als een razende.

De rovers waren zo verbaasd, dat ze een eindje terugdeinsden. 'Wel, wel!' riep een van hen, 'die heeft durf!'

'We laten je niet gaan voordat je ons al je bezit hebt gegeven,' zei degene die had gezegd dat hij de ring had zien oplichten. Hij kwam dichterbij en pakte het paard bij de teugel. Het dier hief zijn hoofd op en briepte boos.

Het schoot door Tiuri heen dat een snelle vlucht hem misschien zou kunnen redden. Maar voordat hij daartoe over kon gaan, waren de andere rovers ook dichterbij gekomen en hieven dreigend hun wapens.

'Kom, je kunt niets tegen ons beginnen,' zei de rover die het paard bij de teugel had. 'Aan je leven hebben we niet veel, maar je geld moeten we hebben.' Hij wendde zich tot de anderen en beval: 'Neem hem die stok af voordat hij jullie op jullie hoofd slaat!' Blijkbaar was hij de hoofdman.

Tiuri omklemde de stok steviger en zei: 'Ik heb niets bij me. Geen rode duit. Van mij zult u niet rijker worden. Laat me gaan!'

Een van de rovers lachte spottend en een ander riep: 'Laat 'm toch zijn mond houden! Sleur hem van zijn paard!'

Het zwarte paard hief weer zijn hoofd op en hinnikte.

De hoofdman liet de teugel los en zei bars: 'Je ziet er armoe- dig uit, jongeman, maar je hebt een allemachtig mooie ring aan je vinger. Die wil ik hebben!'

De ring! Had ik hem maar nooit aan mijn vinger gedaan, dacht Tiuri wanhopig. En hij zei: 'Die ring krijgt u niet!'

'Wel heb ik van mijn leven!' zei de roverhoofdman. 'Van je paard af, en meteen!'

Ruwe handen grepen Tiuri beet, ontrukten hem zijn stok en sleurden hem van het paard. Het was afschuwelijk. Het paard steigerde en hinnikte en moest door drie rovers vastgehouden worden. De anderen drongen om Tiuri heen, maar de hoofd- man duwde hen opzij en riep: 'Blijf van hem af! Ik zag de ring het eerst; hij schitterde in de verte als een ster.'

De rovers gehoorzaamden, maar bleven met dreigende ge- zichten om Tiuri heen staan. De jongeling haalde diep adem, omvatte met zijn ene hand de andere en herhaalde: 'De ring krijgt u niet. Nooit!'

'Ik néém hem,' zei de hoofdman, 'en je bent een knappe jongen als je me dat belet. Waarom rijdt je hier ook bij nacht en ontij rond!'

Tiuri's moed zonk hem in de schoenen. De ring mocht hij niet kwijtraken. Hij moest die immers laten zien aan de klui- zenaar bij de bron, zodat deze hem over de bergen zou bren- gen? Nee, de ring mocht hij niet kwijtraken!

Hij keek de hoofdman aan. 'Ik ben weerloos tegenover u,' zei hij. 'Ik heb geen wapens en ik ben alleen. Maar de ring kan ik niet afstaan. Ik sterf nog liever dan dat ik hem geef.'

Dat was overmoedig gesproken en hij durfde niet te hopen dat het zou helpen.

'Ach, praat toch niet zo lang!' zei een der rovers ongedul- dig.

'Hak hem z'n vinger af!' grijnsde een ander. 'Dan ben je ineens klaar.'

'Ik ben machteloos,' zei Tiuri tot de hoofdman, 'maar ik smeeek u, laat mij deze ring houden. Hij heeft toebehoord aan

iemand die is gestorven en is me heel dierbaar.’

De roverhoofdman kwam heel dicht bij hem en greep zijn hand. ‘Zo,’ zei hij, ‘is die ring je dierbaar. Maar je vingers zijn je ook dierbaar, denk ik. Ik zal je een vinger afhakken. Wat zeg je daarvan?’

‘Niets,’ antwoordde Tiuri, terwijl hij vergeefs zijn hand probeerde weg te trekken.

‘Maar dan láát ik je de ring! Wat zeg je nu?’

Tiuri staarde de rover niet-begrijpend aan. ‘Wat bedoelt u?’ stamelde hij.

‘Ik hak je een vinger af in plaats van de ring te nemen. Een vinger in ruil voor je ring! Wat zeg je daarvan?’

Tiuri begon te beven. Zijn vinger laten afhakken? Maar de ring dan? De ring van de dappere Zwarte Ridder met het Witte Schild? De ring die hij aan de kluizenaar moest laten zien!

‘Doe dat dan maar,’ zei hij met de moed der wanhoop. ‘Ik houd nog altijd vier vingers over.’ Hij hoorde zichzelf spreken alsof het een ander was en verbaasde zich over zijn eigen woorden.

De hoofdman liet zijn hand los. ‘Goed,’ zei hij bars.

Een andere rover kwam naast hem staan, een ontbloot zwaard in zijn vuist. ‘Mag ik het doen?’ gnuifde hij. ‘Mijn zwaard is scherp.’

Tiuri sloot even zijn ogen, maar hij herriep zijn woorden niet.

‘Laat mij het doen!’ siste de rover.

Tiuri deed zijn ogen open en zag net dat de hoofdman de rover het zwaard ontrukte en hem een draai om de oren gaf. ‘Daar!’ zei hij. ‘Dat krijg je van mij. Van deze jongeling blijf je af!’ Hij keek de kring rond en vervolgde: ‘Hij heeft meer moed in één vinger dan jullie allemaal bij elkaar in jullie hele lijf!’ Hij wendde zich tot Tiuri en sprak: ‘Houd je ring, je hebt hem dapper verdedigd. Stop ’m maar goed weg, want er zijn meer rovers in dit bos.’

Tiuri kon het haast niet geloven; een grote last was plotseling van hem afgewenteld.

‘Ga weg,’ beval de hoofdman. ‘En ik raad je aan deze buurt te verlaten. Je paard houd ik. Iets moet ik toch hebben.’

Het trouwe zwarte paard!

‘Maar...’ begon Tiuri, ‘dat kan...’

‘Geen gepraat meer!’ bulderde de hoofdman. ‘Scheer je weg voordat ik spijt krijg!’ Hij hief zijn dolk en keek Tiuri woedend aan. De anderen begonnen dreigend te mompelen.

Tiuri aarzelde een ogenblik, maar begreep dat hij beter kon gehoorzamen. Hij draaide zich om en liep weg, met knikkende knieën. Hij hoorde de rovers praten op ruzieachtige toon. Hij hoorde de stem van de hoofdman, die hun boos beval te zwijgen en te gehoorzamen. Hij hoorde het paard hinniken. Toen keek hij om.

De rovers trokken weg, het paard in hun midden. In enkele ogenblikken waren ze verdwenen. Het schijnsel van de lantaarn was nog even te zien, toen was ook dat weg.

Tiuri strompelde een eindje verder, liet zich op de grond vallen en hilde. Hij hilde door de angst die hij had uitgestaan en om het verlies van het zwarte paard.